

andre Lejligheder — har udtalt, med det at være Kirkens betroede Mand.“

„Tal kun rent ud, Frøken Tønnesen! Sig kun ganske aabent, hvad De dog vistnok mener, at jeg maa være en Hykler, der i Grunden ler af den hele Guddommelighed, ... en Fiffikus, der pligtskyldigt væver Kirkens Vadmæl og forøvrigt lader Fiolen sørge. Jeg veed det godt. Det er Almenhedens Dom om ... Pater Rüdesheimer!“

„Det kan være. Men jeg har ikke sagt eller tænkt noget saadant. Jeg sagde blot, at jeg kunde ikke forstaa, hvorledes De med Deres Anskuelse kunde være Talsmand for en Lære, der just lægger Hovedvægten paa Menneskenes Følelsesliv og dertil tager baade Lyriken og Mystiken i sin Tjeneste. Ovenikøbet er De jo mere ortodoks i Deres Forkyndelse end nogen anden; jeg veed jo, at De næsten med Magt undertrykker ethvert Forsøg paa friere aandelige Rørelser i Deres Menighed.“

„Ganske som Deres afdøde Fader — ja. Og deri finder De en Modsigelse? Kan saamænd gerne være, at De har Ret. Ærlig talt, det bekymrer mig ikke. I hvert Fald: jeg tillader ikke mig selv at kritisere det, der er min Religion — for saa var det jo ikke mere min Religion. Men forøvrigt ... er et saadant ubetinget og tillidsfuldt Forhold til den nedarvede Tro, et Forhold, der udelukker enhver som helst Trang til at forsøge nogen Bessermachen ... er det virkelig saa aldeles stridende mod god, sund Fornuft? Jeg har dog set min Fader efter et langt, uroligt og næppe altid helt dadelfrit Liv stirre Døden roligt i Øjnene i den samme Tro. Jeg har dog set den bære min Moder frelst gennem et Liv fuldt af Lidelse og Savn, ... og jeg troer nu ikke paa, at Menneskene saaledes i en Haandevending skifter den tusindaarige Grundvold for deres Tilværelses Fred og Lykke. Jeg taler ikke her om de enkelte, stærke Aander, de ensomme Titaner, hvorom Historien fortæller, der under Ansvar for Gud grunder over Verdensgaa-den. Deres Veje er for mig usporlige, og jeg dømmer dem ikke. Men jeg veed — veed af dyr Erfaring — at for os stakkels Hverdagsmennesker er der kun eet Bud, een Redning: at tro uden Betingelser, uden Tøven, uden at ville rokke ved en eneste Tød-